

Jacqueline Wilson

Sevgiler
Frankie

Eksik Parça Yayınları

Sevgiler, Frankie
Jackqueline Wilson

Love, Frankie ilk kez 2021'de Penguin alt markası olan Corgi Childrens tarafından yayımlanmıştır.

Copyright © Jacqueline Wilson, 2020

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çeviren: **Ekin Yurdakul**
Editör: **Demet Çaltepe**
Yayına Hazırlayan: **Ayşegül Yazmacı**
Sayfa Tasarımı: **Artemis İren**
Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Mayıs 2025
ISBN: 978-625-6231-92-4

Türkçe yayın hakları, Anatolia Ajans aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)
 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)
 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)
 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)
 x.com/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

Jackqueline Wilson ilk romanını dokuz yaşındayken yazdı ve o zamandan beri yazıyor. Kendisi şu anda Britanya'nın en çok satan ve en sevilen çocuk kitabı yazarlarından biridir. 100'den fazla kitap yazmıştır ve Tracy Beaker ve Hetty Feather gibi karakterlerin yaratıcısıdır. Kitaplarının kırk milyondan fazla kopyası satılmıştır.

Kitaplarıyla Yılın Çocuk Kitabı da dahil olmak üzere pek çok ödöl almıştır.

Jacqueline aynı zamanda harika bir okuyucudur ve ünlü gümüş yüzükler koleksiyonunun yanı sıra yirmi binin üzerinde kitap biriktirmiştir.

Jackqueline ve kitapları hakkında daha fazla bilgiyi [www. jackqueline-wilson.co.uk](http://www.jacqueline-wilson.co.uk) adresinde bulabilirsiniz.

“Noel’de kime ne hediye edeceğime dair hiçbir fikrim yok.” dedim iç çekerek.

“Benim de.” dedi Sam.

Köpeğim Bear ile birlikte yatak odasının halısı üzerinde uzanıyordum. Devasa, uzun tüylü bir Alman kurdu olduğu için benden daha fazla yer kaplıyordu. O uyukluyordu, bense matematik ödevimi yapıyordum. Şey, aslında ödevi yapan kişi Sam’di. Ben toplamayı bile zar zor becerirken, o matematikte tam bir deha. Hemen hemen her şeyde olduğu gibi. İngilizce’de bile benden daha iyi, ki bu gerçekten sinir bozucu çünkü yazar olmak için can atan benim. Siyah kapağında kuru kafa deseni olan özel bir deftere bir roman yazmaya başladım. Birinci şahıs ağzından, şimdiki zamanda yazılmış distopik bir roman, çok dramatik ve iç karartıcı. Ben beğeniyorum ama bir başkası beğenir miydi emin değilim. Kardeşim Zara gibi kızlar sadece aşk hikâyeleri okumak isterler. Bense kesinlikle en ufak romantik bir şey yazmak istemiyorum. Hiçbir zaman âşık olacağımı sanmıyorum.

Sam, Zara’nın tuvalet masasında oturuyor, bir yandan saç modelleri deniyor, bir yandan da matematik sorularımın cevaplarını söylüyordu. Saçları epeyce uzamıştı, bu yüzden üst kısmı topuz yapıp yapamayacağına bakıyordu.

“Ne düşünüyorsun Frankie?” diye sordu saçlarına her açıdan bakarak.

“Bence gülünç görünüyorsun. Eğer senin saç fırçasını kullandığını bilseydi Zara çıldırırdı.” dedim.

Kabalığımdan söylememiştim, gerçekten gülünç bulmuştum ama o bu saç modeliyle bile fena görünmüyordu. Sam zaten her şekilde zahmetsizce güzel görünür. Sarı saçları, kahverengi gözleri ve asla sivilcelenmeyen türden şeftali rengine bir cildi var. Üstüne üstlük gerçekten zeki biri ve buna rağmen en ufak bir kibri yok. İşte bu yüzden dünyadaki en iyi arkadaşım olduğu için çok mutluyum.

Sam, ikimiz de dört yaşındayken yanıımızdaki eve taşındıklarından beri en iyi arkadaşım. Turret House* ismindeki evleri üç katlı, yani bizimkinden çok daha büyük, küçük kuleleri olan bir mimariye sahip ve beyaz duvarlarına tırmanan mor salkımlar baharda çok güzel görünüyor. Bahçeleriye çok muntazam; küçük çitleri özenle üçgen şeklinde kesilmiş. Üç kişilik bir aile için muazzam bir ev; sadece Sam ve ebeveynleri Michael ve Lucy. Bizim evimizin adıyla Rose Cottage**. Adından da anlaşılacağı gibi Viktorya tarzı kırmızı tuğlalardan yapılmış, üst katında iki buçuk odası olan küçük bir ev. Bir odası annemin, diğerini Zara ile ben paylaşıyoruz ve Rowena yüz bir Sylvanian*** figürüyle birlikte küçük sandık odasına sığmaya çalışıyor. Annem bahçeyi kırmızı, pembe, beyaz güller ve güzel, büyük eğrelti otlarıyla çok güzel yapmıştı ama artık bahçeyle ilgilenemediği için hepsi birbirine karışmış durumda. Yine de bahçemizin hâlâ Samler’in bahçesinden daha hoş görüldüğünü düşünüyorum. Sam de benimle aynı fikirde.

* Tipik olarak taret içeren bir ev veya binayı ifade eder. Taretler, bir binanın ana yapısından dikey olarak uzanan küçük kulelerdir ve genellikle kaleler veya eski tarz mimariyle ilişkilendirilir.

** Tipik olarak adını güllerden alan veya takma adı verilen küçük, şirin bir ev veya kır evi anlamına gelir.

*** Sylvanian: Japon şirketi Epoch tarafından 1985 yılında yaratılan popüler bir koleksiyon hayvan figürleri ve oyuncak bebek serisi olan “Sylvanian Aileleri” ile ilişkili bir terim olarak da geniş çapta tanınmaktadır.

İlkokula birlikte, aynı sınıfta başladık. Her zaman yan yana oturur ve akşamları birlikte oynardık. Okul koridorlarında el ele yürümek gibi bir alışkanlığımız vardı. Öğretmenler bize kutsal ikizler ismini takmıştı, hâlbuki birbirimize hiç benzemiyorduk. Ben Sam'den biraz daha uzunum, sıska bir vücudum, kahverengi gözlerim ve asla düzgün durmayan kahverengi saçlarım var. Her zaman biraz pasaklıydım. Hâlâ üstüme bir şeyler dökmemeyi öğrenemedim, yünlü taytım kırıyıyor, okul ayakkabılarımın tamire, Doc'larımın³ da yeni bağcıklara ihtiyacı var.

Sam ve ben, birinci sınıfta İsa'nın Doğuşu oyunundaydık. O melek Cebraîl'di; uzun beyaz elbisesi ve kanatlarıyla çok sevimli görünüyordu ancak kendini aptal gibi hissettiğini söylemişti. Bense eşektim.

Tüm okul günlerimizi birlikte geçireceğimizi düşünüyordum ama yedi yaşımıza geldiğimizde Michael ve Lucy, Sam'in Wickstead Yolu Gençleri'nde kalmasına izin vermediler ve onu lüks bir hazırlık okuluna gönderdiler. O olmadan çok yalnızdım. Ayrıca tabii ki şimdi farklı ortaokullardayız. Ben Barlow Halk Koleji'ndeyim, Sam ise Barlow Ortaokulu'nda. İkisinin de adı Barlow ama aralarında dünyalar kadar fark var.

Sam şimdi bana dil çıkardı; üç aynadan bir Sam üçlüsü yapıyordu. Saçlarının düğümünü çözdü ve parmaklarını aralarında gezdirdi. Saçları kenarlardan biraz dışarı çıktı. Belli ki yanlış pozisyonda uyumuşt ve bu sabah onları yıkama zahmetine girmemişti.

"Gittikçe acayipleşiyor. Kestirsem iyi olacak." dedi Sam. Eli Zara'nın manikür setine uzandı.

"Yapma!" dedim o tırnak makasını çıkarırken. "Sadece berbat edeceksin."

Dilimi tutmalıydım. Sanki onu, bunu yapmaya cesaretlendirmiş gibiydim. Başboş kilidi saçına doğru uzattı ve bir kesme denemesi yaptı.

"Sen delirdin mi?" dedim ayağa kalkarak. Bear rahatsız edilmek istemeyerek usulca inledi. "Sam ne yaptın?"

Sanki dev bir koyun gelmiş ve saçını ot sanmış gibi görünüyordu.

“Biraz tuhaf görünüyor, değil mi?” dedi. “Şimdi eşit görünmesi için ne gerekiyorsa yapsam iyi olur.”

Makası ondan kaparken “Kesmeyi bırak! Daha da kötüleştirceksin.” dedim.

“O zaman sen yap.” dedi.

“Ben mi? Bak Pearl’e ne yaptım.” dedim pişmanlıkla.

Küçükken oyuncak bebekleri çok severdim. Zara’nın yaptığı gibi bebekleri kıyafetlerini çıkarıp yataklarına yatırmaz ve uyan-dırıp yeniden giydirmezdim. Amacını anlamıyordum. Yatak oda-mızı Yosmite’e çevirmeyi, oyuncak bebeklerimin El Capitan’a (gardırobumuz) tırmanmalarını ve ardından oyuncak ayılarımın ölüm-cül bir dövüşe girmelerini seviyordum. Bazen banyomuz-daki kaplıcalara gidiyorlar, orada çıplak hâlde yüzüyorlar ve diş fırçalarıyla dev ördeklerle dövüşüyorlardı. Maceralarından sonra hepsi daha da kötü görünüyordu ama Pearl bozulmadan kalmıştı.

Onu bana annemin çok eski zamanlardan beri en iyi arkadaşı olan vaftiz annem Coral vermişti. Şu anda Hong Kong’da yaşıyor. Pearl, omuzlarına kadar uzanan parlak siyah saçları olan bir Çin bebeğiydi. Kırmızı ipek bir ceket, minik altın rengi ejderha desenli bir pantolonu ve bunlara uygun küçük kırmızı bir şapkası vardı.

Yine de küçük kırmızı şapkayı takıp çıkarmaktan ve her gün saçını fırçalamaktan kendimi alamazdım. (Kendi saçımı fırçala-maktan asla rahatsız olmamam garipti.) Bir gün saçını geriye doğ-ru taradım ve ördüm. Bu ona yakıştı. Tıpkı bir oğlan çocuğuna benziyordu. Erkek olmak istediğine karar verdim ve saçını kesme-yi denedim. Ben düzeltmeye çalıştıkça kısaltmaya devam etti; ta ki neredeyse kel kalana kadar.

Zara, en iyi bebeğimi mahvettiğimi söyledi. Yeni saç kesimini beğendiğimi söyledim ama pek beğenmemiştim. Fazlasıyla diken-li ve acayip görünüyordu ve şapkası artık ona uymuyordu. Bundan sonra onunla oynamayı bıraktım ve onu pencere kenarında kim-sesiz ve başıboş kişilerin kaldığı bir yetimhanesi olan kız kardeşi-miz Rowena’ya devrettim.

Sam, Pearl’ü hatırladı ve makası bıraktı. “O zaman ne yapaca-ğım?” dedi yüzünü buruşturarak. “Annem pek hoşnut olmayacak-tır. Sence annen bunu benim için halledebilir mi?”

Tereddüt ettim. “Halledebilirdi ama şu anda yatakta. Kendini iyi hissetmiyor.” diye mırıldandım.

“Ah. Özür dilerim.” dedi Sam. “Eh, o zaman belki gidip şehirde düzgün bir saç kesimi yaptırısam iyi olur.”

“Yeterince paran var mı?” diye sordum.

Aptalca bir soruydu.

“Çok var.” dedi Sam. “Babam bu sabah bana Noel hediyeleri alabilmem için biraz para verdi. Hey, benimle Whitelands’e gelebilirsin Frankie. Noel hediyelerimizi birlikte alırız.” Durdu ve nazikçe ekledi: “İstersen paralarımızı birleştirebiliriz.”

“Sorun yok, birikmiş çok param var.” dedim.

Bu doğru değildi ve Sam yalan söylediğimi biliyordu ama onun parasını alamayacak kadar gururlu olduğumu da biliyordu. Çok az birikmiş param vardı. Bebek bakıcılığı işi bulamamıştım ama yolun aşağısındaki yaşlı bir kadının ayak işlerini yapıyordum; o da her seferinde zahmetimin karşılığında bana bir pound veriyordu. Bunun küçük bir servet olduğunu düşündüğü açıktı ama fazla bir şey etmiyordu. Tam olarak on bir poundluk madeni param vardı.

Yedi kişiye doğru dürüst birer hediye almak için on bir pound yeterli değildi: Annem, Zara, Rowena, Sam, Büyükanne, vaftiz annem Coral ve okuldaki Bay White. Kendisi okulun kütüphanecisi ve ona bayılıyorum.

Bu yıl babama Noel hediyesi vermeyeceğim. Bunu neden yapmam gerektiğini anlamıyorum. Artık ondan tek kelimeyle nefret ediyorum.

“Whitelands’te Poundlander var mı?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Belki. Her türden mağazaları var.” dedi Sam belli belirsiz.

Sınıfımdaki kızlar okuldan sonra ve hafta sonları Whitelands’te dolaşmayı seviyorlar. Çok daha küçükken ben de oraya gitmeyi severdim çünkü orada animatronik kutup ayıları var. Yaz aylarında onlara Hawai gömlekleri ve şortları giydiriyorlar ve kumsalda oturup “Hepimiz Yaz Tatiline Çıkıyoruz” şarkısını söyleyerek kumdan kaleler yapıyorlar. Kışın ise biraz daha mantıklı olarak

her kutup ayısına yönlü bir Őapka ve atkı veriyorlar ve bir kar ayısı yapıp Kış Harikalar Diyarı'nda YürüyüŐ'e doğru hareket ediyorlar.

Aylar artık emekliye ayrılmaya hazırđı; beyaz önlükleri sarıya çalıyordu. Bir gün mekanizmaları bozuldu ve hareketin ortasında donup kaldılar, o kadar ürkütücü görünüyorlardı ki küçük çocukları ağlattılar. Kısa süre sonra yeniden çalıŐmaya baŐladılar ama artık benim için tüm çekiciliklerini kaybetmiŐlerdi. Mağazaları da pek beğenmedim. Zara gibi kıyafet ve makyajdan ya da Rowena gibi küçük oyuncak hayvanlardan hoŐlanmıyordum. Ama kendime değil, onlara hediye arıyordum. On bir poundun yeterli olacağını düŐünecek kadar aptal değildim ama belki biraz fikir edinebilirdim. Ayrıca Sam'in yardımıyla da olsa matematik ödevimi yapmaktan gerçekten bıkmıŐtım.

"Hadi Sam. Hadi gidelim. YılbaŐı için ne istersin? Claire's'e gidip sana bir sa bandı alalım mı?" dedim ayağa kalkarak.

"Kstah aptal." dedi Sam beni iterek.

Sahte bir güreŐ yaptık, Bear da katıldı ve kazandı.

"Onu Whitelands'e götüremeyiz," dedi Sam, en sevdiği Şekilde kulaklarını okŐayarak. "Köpekler giremez."

"Zara'dan ona bakmasını isteyeceğim." dedim.

Zara banyodaydı. Saatlerce orada kalabilirdi. Kaşlarını ŐaŐılası Őekillere sokuyordu ve Şimdi tuvalette oturup tırnaklarını boyuyordu. Bunu çok dikkatli yapıyordu; lacivert cilanın üstüne minik gümüş yıldızlar koyuyordu. Kapıyı açtığımda sıçradı ve son tırnağını boyarken biraz bulaŐtırdı.

"Ne diye böyle içeri daldın? Bana ne yaptırdığına bak!" diye feryat etti. "Yıldızım tamamen bozuldu."

"Yıldız yerine küçük bir ay da olabilir," diye öneride bulundum. "Zara, Bear'a biraz göz kulak olabilir misin? Biraz sonra hızlı bir iŐ için dışarı çıkması gerekecek," dedim. "Sam ve ben Whitelands'e gidiyoruz."

"Whitelands'den nefret ettiğini sanıyordum," dedi. "Neyse, yapmam çünkü Whitelands'e *ben* gidiyorum."

"Nasıl bu kadar alçak olabiliyorsun? Ben söyleyene kadar oraya gitmeyi dŐnmyordun bile!"

“Düşünüyordum! Julie, Tamsin ve Joy’la McDonald’s’ta öğle yemeği için buluşacağım.” dedi.

“Sanki McDonald’s’a gidecek kadar paran varmış gibi.” dedim.

“Julie her zaman bana kendisinininkinin yarısını verir.”

“Otlakçı!”

“Ben otlakçı değilim. Ona iyilik yapıyorum çünkü diyetle olduğunu söylüyor. *Her neyse*, Bear’ı alamam.” Zara durakladı. “Annem hâlâ yatakta mı?”

“Evet ve onu rahatsız etmiyorum.” dedim.

Banyodan çıkıp Rowena’nın odasına doğru gittim.

“Rowena’ya mı soracaksın? Bear’ı tek başına yürüyüşe çıkarmak için çok küçük.” dedi Zara.

“Onu bahçeye çıkarabilir. İyi anlaşılır. Benden sonra en çok onu seviyor.” dedim.

Rowena yatak odasının zemininde diz çökmüş, Sylvanianlar’ını düzenli aile gruplarına ayırıyordu. Tüm anne ayları, tavşanları, pandaları ve porsukları, küçük kızları, küçük oğlanları ve bebekleri görebiliyordum ama hiç baba yoktu.

“Hey, Rowena.” dedim yanına çömelerek. Henüz altı buçuk yaşındaydı –belki ona bunu sormak makul olmazdı– ama Bear’la arası çok iyiydi. Rowena onu fırçaladığında Bear biraz bile homurdanmıyordu. Ona karşı her zaman fevkalade nazik davranıyordu.

“Hey, Frankie.” dedi gülümseyerek.

“Sammy ile Whitelands’e gitmem gerekiyor.” dedim. “Bir melek olup Bear’a benim için bakabilir misin? Belki çiş var gibiyse onu bahçeye götürebilirsin?”

“Tamam.” diye kabul etti.

“Sen bir yıldırızsın,” dedim. “Sen kesinlikle benim en sevdiğim kız kardeşimsin.” Tüm küçük Sylvanian kızlarını dans ettirip onlara alçak sesle “Rowena’yı seviyoruz” şarkısını söyledim. Rowena kıkırdadı.

“Bütün babalar nereye gitti?” diye sordum.

Rowena pencere pervazını işaret etti. Orada bir ayakkabı kutusunda mahsur kalmışlardı.

“Aha! Bizimki çekip gitti diye babaları sürgün mü ediyorsun?” diye sordum, tüm küçük figürleri sırtına atarak. “Hapishanedeler mi?”

“Hayır, işte.” dedi Rowena.

“Peki ya anneler? Neden işte değiller?”

“Biraz hasta oldukları için bitkinler. Evde güzelce dinleniyorlar.” Sırayla başlarını okşadı.

“Zavallı anneler.” dedim usulca. “Bear şu anda halımın üzerinde yatıyor.”

“Kendisi de büyük bir halıya benziyor.” dedi Rowena.

“Belki de onun odana girmesine izin vermesen iyi olur; Sylvanianlar’ını yemeye çalışabilir.” dedim. Telaşa kapıldığını görünce de “Sadece şaka yapıyorum.” diye hemen ekledim.

İyi olduğundan emin olmak için anneme bir göz atsam iyi olur, diye düşündüm. Erken kalkıp bize en sevdiğimiz cumartesi kreplerini yapmakta ısrar etmişti ama çok solgun görünüyordu ve gözlerinin altında mor gölgeler vardı. Kesinlikle iyi olduğunu söylemişti ve telefonunun notlar kısmına bugün yapmak istediği her şeyin bir listesini yapmaya başlamıştı.

Ders planları! (Zencefilli Kurabiye Adam’ı halk masalı örneği olarak kullan)

Sınıf için zencefilli kurabiye adam yap???

Toparla!

Bir yıkama yap. Birkaç yıkama.

E-postalar

Faturalarla hokkabazlık yap.

Bol mavi elbisenin dikişlerini al.

Öğle yemeği - çorba?

Rowena’yı ördekleri beslemeye götür? O zaman yardım mağazaları?

Zara’nın sınav sonuçlarını tartış!

Frankie’nin Doc Martens*’i için yeni bağcıklar bul.

Kurdeleler?

* Kendine özgü çizme ve ayakkabı tarzıyla tanınan popüler bir ayakkabı markasıdır.

Liste uzayıp gidiyordu. Kahvaltı tabaklarını toplamıştık ve annem okul evrak çantasıyla oturup ders planları yazmaya başlamıştı ama beş dakika sonra başı sallanmaya başlamıştı ve kalemi hâlâ elindeyken uykuya dalmıştı. Zara ve ben üst kata çıkmasına yardım edip onu yatağına yatırmıştık.

Kapısını çok dikkatli bir şekilde açtım ve içeri girdim. Üzerinde pijamaları ve penguen desenli uyku çoraplarıyla hâlâ yatakta yatıyordu. Gözleri kapalıydı, ben de –yeterince sessiz olamasam da– kapıya doğru geri çekildim.

“Hey, Frankie.” diye mırıldandı.

“Merhaba anne. Seni uyandırdığım için üzgünüm. Uyumaya devam et.” dedim yorganı üzerine örterken.

“Yapacak çok işim var.” diye itiraz etti.

“Yarın. Artık dinlenmen lazım,” dedim. “Hemşire Frankie söylüyor.”

“Oh, aşkım. Cumartesi sabahı uyuduğum için kendimi çok tembel hissediyorum.”

“Birazcık bile tembel değilsin, sadece yorgunsun, bütün hafta o küçük çocukların ve bizlerin peşinden koşturup duruyorsun.”

“Sadece on dakikam daha var, sonra zinde bir şekilde savaşıyor ve gitmeye can atıyor olacağım.” dedi annem.

İkimiz de onun hiçbir zaman savaşıma hazır hissetmediğini ve artık gitmeye can atmadığını çok iyi biliyorduk. Nedenini de biliyorduk. Annem teşhisini ilk aldığı anda ayrıntıları bize aktarmıştı. Bir gün gözleri tuhaf bir hâl almıştı. Başka bir gün sadece siyah beyaz görebiliyordu. Sonra tamamen kör oldu ama sadece korkunç geçen birkaç saatliğine. Optisyen onu hastaneye gönderdi ve orada her türlü tahlili yaptılar. Gözleri iyileşti ama bu korkunç hastalığın hâlâ devam ettiğini söylediler. Annem durumun ümitsiz olmadığı konusunda ısrar ediyordu. MS’li kişiler sıklıkla düzeliyor ve bir daha asla hastalanmıyorlardı. Rowena’nın ona inandığını düşünüyorum ama Zara ve ben MS’i özel olarak Google’da araştırdık ve paniğe kapıldık.

Her zaman anlaşıyoruz –aslında nadiren anlaşıyoruz çünkü çok farklıyız– ama o gece Zara’nın yatağına sıkıştım ve birbi-

rimize sımsıkı sarılıp ağladık, annem duymasın diye kafalarımızı yorganın altına soktuk.

Annem iyileşmedi. Artık bacakları huzursuzca sürekli hareket ediyor ve her zaman çok yorgun.

“Sen biraz kestir anne,” dedim. “Ben Sammy ile Whitelands’e gidiyorum, tamam mı?”

“Mmm, tamam,” diye mırıldandı. Sonra gözleri tamamen açıldı. “Bekle. Tamam *değil*. Zara burada, değil mi?”

“Evet,” dedim ama dürüstçe şunu da eklemek zorunda kaldım: “Tek başına da dışarı çıkabilir. Hem sorun değil, Rowena şu anda yatak odasında mutlu bir şekilde oynuyor ve Bear’a bakacak.”

Annem tek dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. “Anne olan benim. Ona ben bakıyorum.” dedi.

“Hayır anne! Lütfen, her şey halledildi. Dinlenmeye ihtiyacın var.” dedim kendimi berbat hissederek.

“Zaten saatlerdir uyuyorum.” dedi ve çalar saatine baktı. Doğrudu ve bacaklarını yataktan dışarı salladı.

“Anne! Gitmeyeceğim. Buna *ihtiyacım* yok. Beni çok kötü hissettiriyorsun.” diye feryat ettim.

Yataktan kalkarak beni omuzlarımdan tuttu.

“Kendini kötü hissetmemelisin. Neredeyse on dört yaşındasın. Arkadaşlarınla dışarı çıkmak senin en doğal hakkın. Evde kalıp küçük kız kardeşine bakmak senin işin değil.” dedi gözlerimin içine bakarak.

Suçluluk duygusuyla, “Köpeğime bakmak benim işim. Onu almak için yalvardığımda bunu yapacağıma söz verdim.” dedim.

“Ve neredeyse her zaman onunla ilgileniyorsun. Ayrıca Rowena’ya göz kulak olarak harika bir iş çıkarıyorsun. Onunla çok tatlısınız.”

“Zara’yla aram pek iyi değil.” diye belirttim.

“Hiç kimse mükemmel değildir. Sabahlığım nerede? Eğer Sammy buralardaysa pijamalarımı aptalca hoplayıp zıplayarak onu korkutmak istemem.” dedi annem.

Üzerinde soluk mavi gül desenleri olan, çok eski pijamalardı bunlar. Annem artık çok zayıf olmasına rağmen onlarla her zaman çok sevimli görünüyordu.

“Bu pijamalarla çok hoş görünüyorsun.” dedim ona sarılırken.

Annem de bana sarıldı. Çok güçlü bir sarılma değildi. Artık çok daha zayıf görünüyordu. Bear’ın aşırı heyecanlanıp yüzünü yalamak için ayağa kalkması hâlinde onu uçurabileceğinden endişelendim.

“Aslında Whitelands’e gitmeye niyetim olduğunu zannetmiyorum.” dedim hızlıca. “Bu sıkıcı. Sammy’ye eşlik edecektim çünkü saçını düzeltmek için berbere gitmesi gerekiyor. Saçını kesmeye çalıştı ama başarısız oldu. Yine de bu onun hatası. Kendisi halledebilir.”

Annem bana uzun uzun baktı. Onu kandırmak mümkün değildi. “Frankie, belki gelecekte sana gerektiği gibi bakamayacağım,” dedi boğuk bir sesle. “Ama şu an idare edebilirim. O yüzden bana izin ver. Lütfen.”

Yutkundum ve başımı salladım.

“Hadi git o zaman.” dedi burnunu çekerek. Yavaşça saçımdan bir tutam çekti. Artık neredeyse belime kadar iniyor; onu temiz ve düzenli tutmaya çalışmak çok sıkıcı ama biliyorum ki bu benim en iyi özelliğim. Benim *tek* iyim. “Sakin kendi saçınızı kesmeyi denemeyin genç bayan.”

“Yapmayacağım, söz veriyorum.” dedim sanki kalbimi kırıyor-muş gibi yaparak ve yalan söylersem ölmeyi umarak.

Bu sadece anaokulunda söylediğimiz aptalca bir tekerlemeydi ama bugünlerde ölümle ilgili her şey beni ürperti-yordu. MS’ten ölebilirdin. Çoğunlukla yıllarca yaşardın ama ölebilirdin de.

“Böyle kaşlarını çatma bebeğim.” dedi annem alnımı ovuşturarak.

“Kaşlarımı çatmıyorum.” dedim hızlıca ve ona en büyük ve en neşeli sırıtışımla baktım.